به راستی الله متعال فرموده اند: هر که با دوستِ من دشمنی کند، او را به جنگ خود فراخوانده‌ام، و بنده‌ام به چیزی به من تقرّب نمی‌جوید که نزد من محبوب‌تر از آنچه بر او واجب گردانیده‌ام باشد

از ابوهریره رضی الله عنه روایت است که: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «به راستی الله متعال فرموده اند: هر که با دوستِ من دشمنی کند، او را به جنگ خود فراخوانده‌ام، و بنده‌ام به چیزی به من تقرّب نمی‌جوید که نزد من محبوب‌تر از آنچه بر او واجب گردانیده‌ام باشد. و بنده‌ام همواره با نوافل به من تقرّب می‌جوید تا دوستش دارم، و چون دوستش داشتم، گوشِ او می‌شوم که با آن می‌شنود، و چشمِ او که با آن می‌بیند، و دستِ او که با آن می‌گیرد، و پایش که با آن راه می‌رود، و اگر از من درخواست کند قطعاً به او عطا می‌کنم، و اگر به من پناه آورد قطعاً پناهش می‌دهم».

[صحیح] [بخاری روایت کرده]

پیامبر صلی الله علیه وسلم در این حدیث قدسی فرموده است که الله عزوجل فرموده اند: هر که به دوست از دوستانم آزار رساند و خشمگینش سازد و دشمنی کند، قطعاً او را آگاه کرده‌ام و اعلان دشمنی نموده‌ام. ولی: مؤمن پرهیزگار است، و به اندازه‌ای که بنده از ایمان و تقوا برخوردار باشد، به همان اندازه بهره‌اش از ولایت الله است، و هیچ چیزی که بنده‌مسلمان به آن به سوی پروردگارش تقرّب جوید، نزد الله محبوب‌تر از آنچه بر او واجب و فرض گردانیده — از انجام طاعات و ترک محرمات — نیست، و بنده‌مسلمان همواره با نوافل همراه با فرایض به سوی پروردگارش تقرّب می‌جوید تا اینکه محبت الله را به دست آورد، و زمانی که الله او را دوست بدارد، الله او را در این چهار عضو تأیید و توفیق می‌بخشد: در شنوایی‌اش تأییدش کند، پس جز آنچه الله راضی است نمی‌شنود. و او را در بینایی‌اش توفیق می‌دهد، پس نگاه نمی کند جز به آنچه که الله متعال نگاه کردن به آن را دوست دارد و می پسندد. و دستان او را توفیق می‌دهد، پس با دستانش جز آنچه باعث خشنودی الله است را انجام نمی‌دهد. و به پاهایش توفیق می‌دهد، بنابراین نمی‌رود جز به سمت آنچه الله می‌پسندد، و تلاش نمی‌کند مگر در آنچه که خیر نهفته باشد. و با این، اگر از الله چیزی بخواهد برایش عطا می‌کند، بنابر این مجاب الدعا می‌شود، و اگر به الله پناه ببرد او را پناه می دهد و از آنچه می‌ترسد در امان می‌دارد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/prs/show/66534